

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 336/08-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. Dz., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. H., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 17 C 1212/2002 z 26. júna 2006 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 416/2006 z 11. decembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Dz. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2008 (doplnená 29. apríla 2008) doručená sťažnosť M. Dz., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. H., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len

„okresný súd“) sp. zn. 17 C 1212/2002 z 26. júna 2006 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 416/2006 z 11. decembra 2007.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„OS Košice II. rozsudkom z 26. 06. 2006 zamietol žalobu sťažovateľky z 11. 12. 2002, ktorou sa ako žalobkyňa domáhala určenia, že právny vzťah z kúpnej zmluvy uzavretej dňa 11. 09. 2001 medzi V. V. ako predávajúcou a žalovanými v 1. a v 2. rade ako kupujúcimi zanikol odstúpením predávajúcej od kúpnej zmluvy. Zároveň zamietol aj žalobu o určenie, že nehnuteľnosti vedené na LV č. 10573 v kat. úz. K., dom súp. č. 384 postavený na parc. č. 1050, zastavaná plocha o výmere 196 m² a parc. č. 1049, záhrady o výmere 119 m², v podiele 5/8 patria do dedičstva po V. V. ...

Krajský súd v Košiciach rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil s tým, že napadnutý rozsudok spojený s doplnčacím rozsudkom vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že dohodnutá kúpna cena v celkovej výške 130.000,- Sk, ktorú mal každý z kupujúcich vyplatiť predávajúcej v sume 65.000,- Sk, nebola V. V. nikdy zaplatená. V opačnom prípade by predávajúca nepodpisovala prehlásenie z 05. 06. 2002, odstúpenie od kúpnej zmluvy z 01. 10. 2002, plnomocenstvo z 31. 10. 2002, výzvy na zaplataenie kúpnej ceny z 04. 11. 2002, odstúpenie od kúpnej zmluvy z 11. 11. 2002 a 15. 11. 2002. Je teda zrejmé, že všetky spomenuté prejavy vôle alebo jej urobené po uzavretí kúpnej zmluvy spísanej vo forme notárskej zápisnice N 495/2001 Nz 479/2001 dňa 11. 09. 2001 s M. V. a D. L. ako kupujúcimi evidentne smerovali k obnoveniu pôvodného právneho stavu, t. j. rozdeleniu jej spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 5/8 k celku medzi všetkých troch súrodencov.

Žalovaní v 1. a 2. rade ako kupujúci vo svojom vyjadrení k sp. zn. 17 C/1212/02 z 24. 06. 2003, doručenom OS Košice II. dňa 03. 07. 2003 prezentujú tvrdenie, že kúpnu cenu každý po 65.000,- Sk vyplatili matke v byte žalovanej v 2. rade dňa 12. 09. 2001 (nasledujúci deň po uzavretí kúpnej zmluvy). Tu je potrebné zdôrazniť, že žaloba v predmetnej veci bola podaná na OS Košice II. 11. 12. 2002, dodatočná primeraná lehota v zmysle § 517 ods. 1 Obč. zák. teda uplynula najneskôr posledným dňom sudcovskej lehoty stanovenej žalovaným na vyjadrenie k žalobe sťažovateľky ako právnej nástupkyne V. V. Dňom obdržania žaloby sa obidvaja žalovaní okrem iného dozvedeli, že právnym

nástupcom ich nebohej matky je v pozícii veriteľa M. Dz., ktorá na základe plnomocenstva z 31. 10. 2002 nadobudla od V. V. ako splnomocniteľa všetky práva (vrátane práva k odstúpeniu od zmluvy) týkajúce sa tohto súdneho konania. Práve táto singulárna sukcesia založená zmieneným plnomocenstvom bola právnym základom práva sťažovateľky odstúpiť od kúpnej zmluvy z 11. 09. 2001, voči M. V. listom z 23. 08. 2005 a voči D. L. listom z 20. 05. 2006.

Sťažovateľka vidí porušenie svojho práva na spravodlivý proces predovšetkým v nesprávnom výklade a aplikácii ust. § 33b OZ zo strany odvolacieho súdu. Odvolací súd sa v rámci analógie legis vôbec nezaoberal dikciou druhej vety § 33b ods. 2 OZ a taktiež ods. 6 cit. uz. OZ. Podľa § 33b ods. 6 OZ, ak splnomocniteľ zomrie, je splnomocnenec povinný urobiť ešte všetko, čo neznesie odklad, aby splnomocniteľ alebo jeho právny nástupca neutrpel ujmu na svojich právach.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Základné právo M. Dz. upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Košice II. v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C/1212/2002 a rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co/416/2006 porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Okresného súdu Košice II. zo dňa 26. 06. 2006 sp. zn. 17 C/1212/2002-93 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. 12. 2007 sp. zn. 6 Co/416/2006-198 a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 17 C 1212/2002-93 z 26. júna 2006, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvého stupňa sťažovateľka využila túto ústavnú a zákonnú možnosť a obrátila sa na krajský súd, ktorý na základe opravných prostriedkov

vo veci konal a rozhodol. Právo odvolacieho súdu preskúmať na základe podaného odvolania rozsudok okresného súdu a poskytnúť tak ochranu sťažovateľkiným právam vylučuje právomoc ústavného súdu bezprostredne preskúmať prvostupňové rozhodnutie všeobecného súdu v sťažovateľkinej veci.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 208/08).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 416/2006-198 z 11. decembra 2007, ktoré videla predovšetkým „v nesprávnom výklade a aplikácii ust. § 33b OZ“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 1212/2002 ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 11. decembra 2002 domáhala určenia zániku právneho vzťahu z kúpnej zmluvy a určenia, že vec patrí do dedičstva. O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 17 C 1212/2002-93 z 26. júna 2006 tak, že ju zamietol. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd doplnujúcim rozsudkom č. k. 17 C 1212/2002-107 z 24. augusta 2006.

Proti rozsudku okresného súdu vo veci samej podala sťažovateľka odvolanie. Sťažovateľka a súčasne aj žalovaní podali odvolanie aj proti doplňujúcemu rozsudku okresného súdu o náhrade trov konania. O podaných opravných prostriedkoch rozhodol krajský súd tak, že rozsudok vo veci samej potvrdil, ale v spojení s doplňujúcim rozsudkom vo výroku o náhrade trov konania tento rozsudok zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v namietanom rozsudku uviedol obsah napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ako aj argumenty účastníkov konania obsiahnuté v podaných odvolaniach a vyjadreniach. Napokon s použitím príslušných právnych predpisov odôvodnil zistené skutočnosti a vyslovil svoj právny názor.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

«Vykonaným dokazovaním súdom prvého stupňa bolo nepochybne preukázané, že dňa 11. 9. 2001 na Notárskom úrade v B. u notárky JUDr. M. V., bola do notárskej zápisnice sp. zn. N 495/2001 a NZ 479/2001 spísaná kúpna zmluva medzi predávajúcou V. V. ... a kupujúcimi M. V. ... a D. L. rod. V. ... Predmetom kúpnej zmluvy bol spoluvlastnícky podiel 5/8 vedený na nehnuteľnostiach v kat. úz. K., zapísaný na LV č. 10573, rod. dom č. s. 384 s príslušenstvom ... Medzi účastníkmi konania zostala sporná tá okolnosť, či kúpna cena bola kupujúcimi predávajúcej vyplatená.

Žalovaní počas konania na súde prvého stupňa tvrdili, že kúpnu cenu V. V. zaplatili po podpísaní zmluvy dňa 12. 9. 2001 na byte v B., kde sa V. V. zdržiavala. Po vrátení V. V. do bydliska v K. (v júni 2002) táto tvrdila, že kúpna cena jej nebola vyplatená, a z toho dôvodu mienila odstúpiť od uvedenej kúpnej zmluvy.

Od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté (§ 48 ods. 1 OZ).

Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní, ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť (§ 517 ods. 1 prvá veta OZ).

Ak veriteľ chce z dôvodu omeškania dlžníka od zmluvy odstúpiť, musí dlžníkovi poskytnúť dodatočnú primeranú lehotu na splnenie. Primeranosť dodatočnej lehoty posúdi

veriteľ sám tak, aby dlžník mohol v nej dlh riadne splniť. Nemôže byť (lehota) taká krátka, aby podľa konkrétnych okolností prípadu znamenala iba formálne vyhovieť požiadavke o jej určenie.

Veriteľ od zmluvy môže odstúpiť aj v prípade zmluvy, ktorá mala za následok prevod vlastníckeho práva a bol už vykonaný vklad do katastra.

Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods. 2 OZ). ...

Odvolačný súd zdôrazňuje, že pre prípad odstúpenia od zmluvy nie je možné dojednať napr. tzv. zmluvnú fikciu doručenia. ...

Vzhľadom k tomu, že v danom prípade bola výzva na zaplatenie kúpnej ceny v primeranej lehote doručená len jednému žalovanému, a odstúpenie od kúpnej zmluvy bolo doručené (bez predchádzajúcej výzvy podľa § 517 ods. 1 OZ) len jednému zo žalovaných (na strane kupujúcich), nemohlo mať zamýšľané právne účinky a tak ku zrušeniu kúpnej zmluvy zo dňa 11. 9. 2001 nedošlo.

Správne súd prvého stupňa rozhodol, keď zamietol žalobu o určenie že právny vzťah z kúpnej zmluvy zo dňa 11. 9. 2001 zanikol odstúpením od kúpnej zmluvy.

Pretože v čase smrti V. V. ... táto už nebola spoluvlastníčkou ideálneho pomeru 5/8 z uvedenej nehnuteľnosti správne súd prvého stupňa rozhodol keď žalobu o určenie, že spoluvlastnícky podiel patrí do dedičstva po poručiťke zamietol. ...

K odvolacím námietkam žalobkyne zo dňa 23. 8. 2006 odvolací súd dodáva:

Aj súd prvého stupňa konštatoval, že spornou je otázka zaplatenia kúpnej ceny kupujúcimi. Ak by totiž bolo jednoznačne preukázané, že žalovaní kúpnu cenu zaplatili, neprichádzalo by do úvahy odstúpenie od kúpnej zmluvy z dôvodu § 517 ods. 1 vety prvej OZ (ktoré bolo predmetom tohto konania).

Výčitka odvolateľky, že súd sa náležite nevyporiadal so singulárnou sukcesiou založenou plnomocenstvom zo dňa 31. 10. 2002, na základe ktorého po smrti V. V. prešli na žalobkyňu všetky práva (t. j. nielen právo od zmluvy odstúpiť) je nepatričná.

Treba poznamenať, že plnomocenstvo zaniká smrťou splnomocniteľa, ak z jeho obsahu nevyplýva niečo iné (viď § 33b ods. 2 OZ).

Podľa „plnomocenstva“ z 31. 10. 2002 V. V. splnomocnila svoju dcéru M. Dz. rod. V., okrem iného na odstúpenie od kúpnej zmluvy z 11. 9. 2001, písanej do notárskej

zápisnice zn. N 495/2001, NZ 479/2001.

Odvolací súd zastáva názor, že právo na odstúpenie od zmluvy nemôže byť (a nie je) majetkovým právom, lebo nemá atribúty majetkového práva, predovšetkým materiálny základ a tiež možnosť s týmto právom, ako s každým majetkovým právom disponovať.

S právom na odstúpenie od zmluvy nemožno disponovať, nemožno ho previesť, ako je to pri majetkovom práve.

V tomto kontexte sa žiada odvolaciemu súdu poznamenať, že majetkovým právom je právo na vrátenie plnenia z odstúpenej zmluvy, ale nie právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy.

Teda poukazovať v tomto smere na „plnomocenstvo“ z 31. 10. 2002 je nepatričné.

Treba zdôrazniť, že podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napadá a dôvody odvolania možno rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Podľa § 212 ods. 1 O. s. p. je rozsahom a dôvodmi odvolania odvolací súd viazaný. Z citovaných ustanovení teda vyplýva, že odvolací súd nemohol prihliadať na doplnenie odvolania podaniami z 8. 11. 2007 a 16. 11. 2007.

No aj napriek tejto skutočnosti odvolaciemu súdu sa žiada poznamenať, že úvahy žalobkyne v uvedených podaniach o tom, prečo medzi V. V. a žalovanými bola uzavretá kúpna a nie darovacia zmluva, zostali len v rovine ničím nedoložených úvah a domnienok.

Podobne ako aj názory odvolateľky na doručenie výziev z 4. 11. 2002 a odstúpenia od zmlúv z „novembra“ 2002 žalovaným. Odvolací súd vyššie podrobne zaujal názor ako treba vykladať pojem „listina sa dostane do sféry dispozície strany, ktorej bola adresovaná“. ...

Opodstatnené bolo ale odvolanie žalobkyne proti rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom, ktorým boli priznané žalovaným trovy prvostupňového konania.»

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Z uvedeného vychádzal ústavný súd aj v rámci ústavnej kontroly, ktorej bol podrobený napadnutý rozsudok krajského súdu, a to z hľadiska námietok nastolených sťažovateľkou. V tejto súvislosti mal ústavný súd na pamäti, že jeho pozícia nespočíva v kontrole skutkových a právnych záverov súdov nižšieho stupňa, pokiaľ tieto závery

sú zlučiteľné so zásadami spravodlivého procesu. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd sťažovateľke jasne prezentoval svoje názory a zreteľne vysvetlil, prečo potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí jej žaloby. Odvolací súd v tejto súvislosti podrobne rozobral situáciu, či došlo k účinnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy, a po podrobnej analýze zistených skutočností a aplikácii na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení zaujal názor, že k zrušeniu kúpnej zmluvy z 11. septembra 2001 nedošlo. Okrem toho sa venoval aj problematike splnomocnenia a jeho účinkov po smrti splnomocniteľa a zároveň prezentoval a odôvodnil svoje názory o podstate a charaktere práva na odstúpenie od zmluvy.

V tejto súvislosti treba konštatovať, že nepriaznivý výsledok konania pre toho -ktorého účastníka nemôže viesť k záveru o porušení konkrétnych práv, ak postup všeobecného súdu je v súlade so zákonom a ak výsledok rozhodovacej činnosti nenesie znaky svojvôle alebo neodôvodnenosti. Tak to bolo aj v prípade sťažovateľky. Ústavný súd sa totiž nedomnieva, aby z rozsudku krajského súdu vyplývala jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd dostatočne predstavil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k vecnej správnosti rozsudku okresného súdu, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2008